

Dr. H.F. Kohlbrugge

OVER DE REINIGING VAN DE MELAATSHEID

Tekst: LEVITICUS 14 vers 1-8

"Daarna sprak de Heere tot Mozes, zeggende: Dit zal de wet des melaatsen zijn, ten dage zijner reiniging: dat hij tot de priester zal gebracht worden [2]. En de priester zal buiten het leger gaan; als de priester merken zal, dat, zie, die plaag der melaatsheid van de melaatsen genezen is [3]. Zo zal de priester gebieden, dat men voor hem, die te reinigen zal zijn, twee levende reine vogels neme, mitsgaders cederhout, en scharlaken, en hysop [4]. De priester zal ook gebieden, dat men de één vogel slachte, in een aarden vat over levend water [5]. die levenden vogel zal hij nemen, en het cederhout, en het scharlaken, en de hysop; en zal die en de levenden vogel dopen in het bloed des vogels, die over het levende water geslacht is [6]; en hij zal over hem, die van de melaatsheid te reinigen is, zevenmaal sprengen; daarna zal hij hem rein verklaren, en de levenden vogel in het open veld vliegen laten [7]. Die nu te reinigen is, zal zijn klederen wassen, en al zijn haar afscheren, en zich in het water afwassen, zo zal hij rein zijn; daarna zal hij in het leger komen; maar zal buiten zijn tent zeven dagen blijven." [8]

"De rechten des Heeren zijn zoeter dan honig en honigzeem, ook wordt Uw knecht door dezelve klaarljk vermaand" (Psalm 119:11, 12), dat betuigt de Gemeente, dat betuigt elke ziel, als zij, vermoeid en belast zijnde, overal in het Woord van Christus de liefelijke rust mag vinden, terwijl zij door de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, vertroost wordt, nadat zij bedroefd is geweest naar God. O, hoe zoet zijn de woorden van Christus bij zo veel bitterheid der ziel! Wat een zoete rust brengen zij aan vermoeiden, welk een verkwikking, welk een verademing aan hen, die gebonden liggen op hoop, of die geplaagd worden door het in hen wonend diep bederf, wier plaag dagelijks nieuw is, en die daarbij op de Heere wachten, meer dan de wachters op de morgen. (Psalm 130:6)

Niet alleen in woorden, niet alleen in gelijkenissen, vol vertroosting, zoals in die van "het verloren' schaap" en van "de verloren' zoon", maar ook in liefelijke beelden geeft de Heere aan het verslagen gemoed allerlei rijke troost van Zijn Huis. Indien er onder deze beelden één beeld aanlokkelijk is, dan is het wel dat, waarin de wet gegeven en voor ons bewaard is van *de reiniging des melaatsen*. In deze wet heeft de Gemeente zo'n rijke troost van Christus, dat het haar ook blijdschap zal zijn, van die wet een korte verklaring te mogen vernemen. Voor wij evenwel tot de uitlegging er van overgaan, geven wij enige opmerkingen over de melaatsheid zelve. De melaatsheid was een ontzettende plaag, vreselijker dan enig andere; ja, zij was voor het diep menselijke gevoel een in elk opzicht smartelijke en schandelijke plaag. Wie met aandacht nagaat, hoe Mozes te moede was, toen Mirjam in des Heeren toorn wegens haar rebellie tegen de Geest met die plaag getroffen werd (Num. 12: 10 vv), die kan er zich enigszins een begrip van vormen. Deze plaag veroorzaakte een nameloos lijden; zij was er voor berekend, Om alle hoge gedachten, die de mens

voedt, alle trots gevoel van eigen waarde teniet te doen, allen dunk van wat te zijn en te betekenen, wat te zeggen te hebben, allen waan van eigen eer en hoogheid neer te werpen, en het aan de mens in zijn eigen lichaam te openbaren, in welk een schande hij door de zonde voor God ligt, en er hem van te overtuigen, dat hij, zodra hij zich maar een weinig van God, Die zijn leven is, verwijderd heeft, of maar een weinig aan zichzelf is overgelaten, en maar een enkele stap af is van de krachtige en met liefde dringende heerschappij der genade, dat hij in volle overtreding bevonden is van het zevende gebod, aangezien de door geen menselijke middelen te verdoven schandelijke vleselijke lust aan de plaag der melaatsheid eigen is. Menigmaal duurde deze krankheid tot de dood, verteerde vel en vlees, ja, het ene lid van het lichaam na het andere, zodat dikwijls aan genezing niet te denken viel. Hoe smadelijk bovendien deze plaag was, kan ons genoegzaam daaruit blijken, dat hij, die er van genezen was, de naam van "de melaatse" bleef behouden (Matth. 26:6); en wie er van aangetast was, werd eerst zeven dagen en voorts tot op de beslissing nogmaals zeven dagen opgesloten, en daarna, zo het bewezen was, dat hij door de plaag was aangetast, van de samenleving uitgesloten. Daarvan lezen wij in het 13de hoofdstuk vers 45: "Voorts zullen de klederen des melaatsen, in wien die plaag is, gescheurd zijn, en zijn hoofd zal ontbloot zijn, en hij zal de bovenste lip bewimpelen; daartoe zal hij" indien iemand hem nadert "roepen: onrein, onrein! Al de dagen, in welke deze plaag aan hem zal zijn, zal hij onrein zijn; onrein is hij, hij zal alléén wonen; buiten het leger zal zijn woning wezen."

Dat deze plaag niet alleen bij de Israëlieten voorkwam, weten wij uit de geschiedenis van Naäman, de Syriër, wien de Profeet Elisa door een bode liet aanzeggen: "Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en u zult rein zijn." (2 Kon. 5: 10) Intussen is het zeer opmerkelijk, dat de Heere deze plaag aan de kinderen Israëls bij uitzondering gelaten heeft, en dat het bijna de enige ziekte is, tegen welke dergelijke wetten gegeven zijn, als wij hier lezen. De wetten der beslissing, of er melaatsheid aan de mens is of niet, zoals ook de wet der reiniging, volgens welke de melaatsheid met "misdad", dat is met "doodzonde" werd gelijkgesteld, prediken het ons luid, dat de Heilige Geest ons onze eigenlijke ellende, zoals ook onze heiliging en rechtvaardiging door de Geest en het bloed van Christus hier ontdekt en voorhoudt.

- Ik doe u hier allereerst opmerken, dat David, als hij Psalm 51:9 bidt: "Ontzondig mij met hysop" (naar het Hebreeuws eigenlijk: Maak mij tot zondaar in of met hysop"), zich als echtbreker en moordenaar gelijkstelt met een melaatse.
- Voorts, dat wij in Leviticus 13:12 en 13 lezen: "En zo de melaatsheid in het vel ganselijk uitbot, en de melaatsheid het gehele vel desgenen, die de plaag heeft, van Zijn hoofd tot zijn voeten bedekt heeft, naar al het gezicht van de ogen des priesters" dat is zoals de priester dat zien en waarnemen kan, "en de priester merken zal, dat, ziet, de melaatsheid zijn gehele vlees bedekt heeft, zo zal hij hem, die de plaag heeft, rein verklaren; zij is geheel in wit veranderd; hij is rein" (of: zo is hij rein).
- Ten derde merk ik op, dat in Jesaja 53 van Christus geschreven staat (volgens het Hebreeuws): "Om de misdad, (doodzonde, rebellie) Mijns volks is de plaag (der melaatsheid) op Hem." Het is ook opmerkelijk, dat de plaag der melaatsheid op iemand kwam wegens opstand tegen het Woord der heerschappij der genade. Denken wij slechts aan Mirjam, de zuster van Mozes; zij werd door deze plaag getroffen, omdat zij in overmoed opstond tegen Mozes, zeggende: "Heeft dan de Heere maar alleen door Mozes gesproken? heeft Hij ook niet door ons gesproken?" (Num. 12:2) En David, als hij zich als een melaatse voor God stelt, zegt in Psalm 51: "Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd en gedaan dat kwaad is in uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten." (Psalm 51: 6) God liet dus de plaag der melaatsheid in Zijn volk Israël, opdat zij allen een zichtbaar waarteken zouden hebben, dat voor Hem de rebellie tegen de heerschappij van Zijn Woord doodzonde is, en zij zouden verstaan, welk een schuld men door zulke rebellie op zich laadt en welk een vreselijke straf zij ten gevolge heeft. Voor ons echter is het tevoren geschreven tot onze lering, opdat ook wij het uit de Wet verstaan en erkennen, welke "misdad" het is, het Woord Gods niet te gehoorzamen, maar zich daartegen in verwaandheid te verzetten, in gerechtigheid van het vlees, in de waan van "als God te

zijn", kennende het goed en het kwaad, en wetende het goede te kiezen en te behouden en het kwade te mijden.

Was de melaatsheid, volgens de beschrijving van deze wet, in haar uiterlijke verschijning, reeds afzichtelijk, walgelijk en afschuwelijk voor de mensen, zo zelfs dat een melaatse uit de samenleving, uit het leger, uit de Gemeente, ook uit het midden van Zijn dierbaarste betrekkingen uitgestoten werd, en dat hij met het roepen: "onrein, onrein!" een ieder moest waarschuwen hem niet te naderen: hoe afschuwelijk moet dan de melaatsheid voor de Wet zelf geweest zijn! Het is nu echter de volslagen krankheid van onze ziel en de ververschrikkelijke plaag van ons hart, dat wij namelijk niet berusten in het Woord Gods, maar reeds in Adam gezondigd hebben en met gedachten, woorden en werken dagelijks tegen het Woord Gods zondigen, ons voor de ogen gesteld en afgebeeld in de afschuwelijke en afzichtelijke ziekte der melaatsheid, dan behoef ik u niet te zeggen, wat deze onze krankheid voor de Wet, wat zij in de ogen Gods is; welk een doodzonde zij is voor Zijn heiligheid, en welk een zware schuld wij daardoor op ons doen komen. Het ontstaan en de gehele voortgang van deze ziekte tekent zo juist en zo volkomen de onderscheiden zielstoestanden dergenen, die menen in het ware geloof te staan en zalig te zullen worden, en die zich ook als belijders der eeuwige Waarheid in de Gemeente bevinden, zonder dat zij zich bevinden in het Woord Gods, dat ik niet zou aarzelen, u deze plaag in haar afschuwelijke uitwerking op ziel en hart, op het lichaam, op alle leden, op de huid, op alles wat in en aan de mens is, voor te houden, opdat u het met ogen mocht zien en met de handen tasten, hoe wij in de melaatsheid de waarachtige uitdrukking hebben van de werking, die het niet blijven van mens-te-zijn in Gods Woord op de ziel, het hart, het lichaam en al deszelfs leden oefent, indien niet onze westerse oren voor zoiets te fijngevoelig waren.

O, gawe God, dat onze westerse harten ook te fijngevoelig waren, om de ganse vuiligheid der melaatsheid, voor de mensen verborgen, in zich op te nemen! Dit éne wil ik intussen opmerken: God heeft gezegd: "*Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide! U bent mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere, Heere.*"

Wil nu de mens Gods, de mens in de Gemeente Gods, iets anders wezen dan een mens, die, zoals hij is, aan de getrouwe Verbondsgod hand en hart geeft en zich op Diens verbondsgetuigenissen en beloften verlaat, wil hij iets meer wezen dan zulkeen, die, juist omdat hij een mens is, zich aan des Heeren Woord vasthoudt, en voor wie Zijn genade genoeg is, vergeet hij de nulliteit van Zijn gehele zijn, van Zijn denken, doen en laten, en dat hij alléén in de vrije ontferming, alléén bij Christus zijn toevlucht heeft, wordt hij opgeblazen; dan zal ook spoedig de heiligenschijn in de leden opkomen en naar buiten uitbreken, namelijk het gezwel of gezwear of de witte blaas in het vel zijns vleses, die tot de plaag der melaatsheid worden zal. (Levit. 13:2)

Het Woord en ook een Schriftgeleerde, in het Koninkrijk der hemelen onderwezen, nemen zulks wel spoedig bij een mens waar, maar hebben geduld; het Woord komt een week en nog een week, éénmaal en nog eenmaal, totdat de melaatsheid aan de dag komt. En hoe komt deze melaatsheid ook nu nog aan de dag? Geeft men zich aan het Woord der genade niet over zoals men is, buigt men zijn nek niet onder het zachte juk van Christus, dan wordt het spoedig aan de werken openbaar; want dan zijn de werken niet in God gedaan, en dan spreekt het Woord, dan spreekt een Schriftgeleerde, in het Koninkrijk der hemelen onderwezen, het oordeel uit: "Wat deze en die ook van genade moge spreken, hij staat niet in de genade, hij is melaats." En al bevindt zich nu ook voor het ogenblik de melaatse in het leger, in de Gemeente, door het Woord en door de Geest is hij uit de Gemeente uitgestoten, totdat de genezing komt, totdat hij zich bekeert, totdat hij het belijdt. Immers dan gaat het de melaatse, als het David is gegaan. Toen deze zeide: "Ik heb gezondigd", werd er tot hem gezegd: "de Heere heeft uw zonde van u weggenomen." Zo is hij dan rein. En als het Woord zegt, dat geheel rein is, die geheel melaats is, dan drukt dit de hoop der liefde uit, dat slechts dan iemand tot de volle erkenning van Zijn melaatsheid komen zal, wanneer zijn heiligenschijn hem geheel en al te schande gemaakt en bedorven heeft voor God en mensen. Ook zal hij zo niemand meer schaden, met Zijn eer is het geheel uit en voorbij.

Voor ditmaal zij dit genoeg van de melaatsheid zelf en van haar geestelijke betekenis. *Wij gaan nu over tot de wet der reiniging.* De reiniging geschiedt onder een drievoudige handeling. De eerste is beschreven in de Verzen 2-8; de tweede in vers 9, en de derde in de Verzen 10-20. Wij overwegen thans de eerste handeling. De melaatsheid heeft in het bloed, in het vlees, in de huid uitgewoed, maar voor God is de melaatse nog een gruwel; hij moet voor God en door het Woord rein verklaard worden, indien hij in het leger, waarin God zijn woning bij mensen heeft, weer zal opgenomen zijn. En de geestelijke melaatsheid heeft uitgewoed, zodra de bekentenis in het hart opkomt: "Ik heb gezondigd, ik wil de Heere mijn rebellie bekend maken." Evenwel door boete, door bekering, door berouw, door belijdenis van Zijn overtreding alleen wordt men niet rein. Voor de heiligheid Gods is men een gruwel, en de reiniging komt van Boven af; zij heeft haar grond in God, zij wordt teweeggebracht in het bloed en in de Geest van een Offer, zoals dat in waarheid voor God slechts gelden kan. Hoort dan nu het Evangelie van het Koninkrijk Gods, u tien melaatsen! De Samaritaan onder u zal zich meer daarover verblijden, dat God in Zijn recht is, dan daarover dat hij genezen is; deze zal terugkeren en Gode de eer geven. Hoort het Evangelie van de reiniging uwer melaatsheid! In de kracht mijns Gods zaai ik het als licht op uw pad.

En de Heere sprak tot Mozes. De Algenoegzame wil Zich over een gruwelijke, over een door de Wet uit het leger gestotene, over een onrein mens ontfermen. De Middelaar zal komen, opdat de ellendige verneme, dat de Heere nog gedachten des vredes over hem heeft. *Dit zal de wet des melaatsen zijn, ten dage zijner reiniging;* dat is: Ik open voor de melaatse de weg, opdat hij weer tot Mij kome. Ik geef hem deze wet, dit voorrecht, en daarbij zal het blijven; geen andere wet zal deze wet opheffen, de melaatse kan zich daarop verlaten. *Hij zal tot de priester gebracht worden;* dat wil zeggen, tot het Woord der genade en der wederopneming. De priester is hier een beeld van onze Hogepriester Jezus Christus, onze Heere, God en Koning, zoals Hij voor Zijn volk als hun Zoenborg eens de plaag der geestelijke melaatsheid heeft willen dragen en nu een barmhartig Hogepriester is, Die medelijden kan hebben met hun melaatsheid, en Die in Zijn ontfermende liefde, ja ook vanwege Zijn ambt, deze plaag niet schuwt. Tot Hem nu zal de lijder gebracht worden; en wel tot Hem, als tot zijn Rechter, nadat hij door deze is besloten geworden niet tot zijn eeuwige uitsluiting, maar tot op de tijd, dat de dagen van Zijn plaag vervuld zijn, om dan, rein gesproken te worden. *Hij zal daarheen gebracht worden.* Er staat van onze Hogepriester geschreven, dat in de dagen Zijns vleses, als de zon eens onderging, "allen, die krankten hadden, met verscheiden ziekten bevangen, die tot Hem brachten, en dat Hij een ieder van hen de handen oplegde en dezelve genas." (Luc. 4:40) Hetzelfde lezen wij in een andere beschrijving (Matth. 8: 16 en 17): "En als het laat geworden was, hebben zij velen, van de duivel bezeten, tot Hem gebracht, en Hij wierp de boze geesten uit met het woord, en Hij genas allen die kwalijk gesteld waren; opdat vervuld zou worden, dat gesproken was door Jesaja, de Profeet, zeggende: Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen." Ook lezen wij (Joh. 8:3), dat de Schriftgeleerden en Farizeeën tot Hem een vrouw brachten, in overspel gegrepen, ... en dat Hij ten laatste tot haar zeide: "Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen en zondig niet meer." Ook lezen wij, dat zij een geraakte tot Hem brachten, die van vier gedragen werd (Markus 2:3); hetzelfde nog eens van een dove (Marcus 7: 32) en van een blinde (Markus 8: 22); ook van een zoon, die bezeten was (Markus 9:17). En het is Zijn bevel, dat de melaatsen tot Hem gebracht worden, opdat Hij hen geneze; en of dat nu een vriend of een vijand is, die de melaatse daarheen brengt, dat is om het even.

En de priester zal buiten het leger gaan. Hij zal doen wat de vader van de verloren zoon deed; toen de zoon nog ver was, liep hij hem tegemoet. Hij moet zich buiten het heiligdom begeven, waar God zijn woning heeft, en zich begeven in de woestijn der ellendigen. Onze Hogepriester ging uit, buiten het leger, buiten de poort. (Hebr. 13:12 en 13) Deze gang was voor het oog niet eervol, maar het einde er van is Godverheerlijkend. *En hij zal bezien, hoe het teken der melaatsheid aan de melaatse genezen is.* (Bijbelvertaling van Luther) Naar het Hebreeuws staat er: "Als de priester zal gemerkt hebben, en zie, genezen is die plaag der melaatsheid, van de melaatse af." De priester dus zal het bezien, hij zal zich mede verheugen en verbaasd zijn over dit wonder, dat de genade gewrocht heeft, opdat hij het bevestigte: "Dit is van den Heere

geschied!" terwijl hij van de melaatse de getuigenis verneemt: "Ik ben niet meer waard uw zoon genaamd te worden, niet waard om in het leger te worden opgenomen."

Zo zal de priester gebieden. Hier komt het Woord; het geeft moed, zeggende: "Vrees niet! Zo is het Gods genadige wil over u." Hij zal gebieden, *dat men voor hem, die te reinigen zal zijn*, let op: er staat niet: voor hem, die rein geworden is, maar: voor dien, die onrein voor God staat, maar welke God wil reinigen, twee levende reine vogels neme. De ene vogel betekent de levende *Zaligmaker*, Die geen zonde gekend heeft, maar zonde voor ons gemaakt is, Die om onze ongerechtigheden verbrijzeld, voor onze zonde geslacht is; en tegelijk betekent deze vogel de melaatse, reeds levend en rein in Gods voornemen, die met zijn melaatsheid in de dood van deze vogel aan zijn melaatsheid sterft. De andere vogel betekent de levende *Zaligmaker*, Die rein en schuldeloos *opvaart uit het graf*; en betekent tegelijk de melaatse, die, gereinigd zijnde in het bloed van de eerste vogel, opvaart in de vrijheid van Christus. De vogelen betekenen dus de ellendige toestand, waarin de melaatse geweest is, dat hij was als een verschrikte en overal verjaagde vogel, die als 't ware van iedereen horen moest: "Ga weg van hier", en die klagen moest: "Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden; ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak." (Psalm 11:1 en Psalm 102: 7, 8) Hier bevrijdt de een vogel de anderen vogel en komt in deszelfs plaats.

Mitsgaders cederhout en scharlaken wol of wollen draden van vurig karmozijnrode kleur en hysop. Daarvan moest een sprengkwast gemaakt worden, zoals wij verder zullen zien. Het cederhout betekende de Godheid van Christus. Het scharlaken (of de vurig karmozijnrode wollen draden) betekende de bloedrode zonden van de melaatse, geheel naar de kleur harer beoedeling en harer vuiligheden; en tegelijk het reinigende bloed van Christus, bijzonder naar de kleur, welke Zijn bloed had, toen het Hem in de helse benauwdheid van Zijn ziel in de hof Gethsémané, in het rechthuis van Pilatus en op Golgotha's heuvel is uitgeperst. De hysop betekende de mensheid van Christus, waarin Hij als niets geacht werd. "Neem cederhout en hysop" zegt hetzelfde als: "Eis u een teken van de Heere uw God; eis beneden in de diepte, dat is, maak het diep ten diepste, of eis Boven uit de hoogte, dat is, maak het hoog ten hoogste." (Vergelijk Jesaja 7:11 en 14)

De priester zal ook gebieden, dat men de ene vogel slachte, in een aarden vat, over levend water. Het aarden vat betekent het vlees van Christus, en dat de melaatse de vogel moest slachten, betekent, dat deze het geslacht-zijn van Christus als voor zich, als in zijn plaats geschied moest aannemen en geloven. In dit vat was levend water, en over dit water werd de vogel geslacht. Het levend water is de eeuwige Geest, Die levend maakt en Die in Christus naar Zijn mensheid was; het is de Geest der heiligheid, en door deze Geest ondersteund en gedragen heeft Christus Zichzelf voor ons laten slachten en Zich Gode onstraffelijk opgeofferd, toen de plaag van onze melaatsheid op Hem was.

Nu volgt vers 6 en 7. "Die levende vogel zal hij (de priester) nemen en het cederhout en het scharlaken, en de hysop, en zal die én de levenden vogel dopen in het bloed des vogels, die over het levende water geslacht is; en hij zal over hem, die van de melaatsheid te reinigen is, zevenmaal sprengen; daarna zal hij hem rein verklaren, en de levenden vogel in het open veld vliegen laten." Dat is: Christus gaat als een levende Heiland met Zijn eigen bloed in de dood met de melaatse; zo heiligt Hij Zichzelf voor de Zijnen van hen, - Hem vreemde - melaatsheid, die God op Hem wierp, omdat Hij zijn wilde de Plaatsbekleder der melaatsen, die Hij Zich voorgenomen had te reinigen. De levende Heiland gaat als Plaatsbekleder in Zijn eigen dood, in Zijn eigen bloed als Zoon van God, om de last van Gods eeuwige toorn te dragen; Hij gaat in de dood met Zijn mensheid, om in de persoon des zondaars, en wel: met Zijn reine bloed en Zijn heilig leven, als ware Hij bloedrode zonde. Hij gaat in de dood als Zoon van God, om als zodanig de gerechtigheid, de genade en het eeuwige leven de Zijnen te verwerven. Hij gaat in de dood in Zijn mensheid, door welke Hij de Zijnen tot Zijn broederen gemaakt heeft; als zonde voor ons besprengt Hij met Zijn, van alle melaatsheid reinigend, bloed de tegen de genade rebellerende mens. Hij besprengt hem bovendien met levend, met vloeiend water, waarin. dit bloed is, dat is, met Zijn verworven Geest der

heiliging, zevenmaal, dat is, geheel volkomen naar de zevenvoudige maat, waarmee de Geest op zijn gereinigden rusten wil. (Jesaja 11: 2; Openb. 1:4. ..."en van de zeven Geesten, die voor Zijn troon zijn.") Zo komt Hij met water en bloed, en nadat Hij de reinigmaking der melaatsheid heeft teweeggebracht staat Hij, hier zinnebeeldig, van de doden op en vaart op in de hoogte, in de vrijheid der reiniging, waarin Hij Zijn melaatsen in Zich gereinigt en vrijgemaakt heeft, zodat Hij hen meeneemt in de heerlijkheid van deze vrijheid. Nadat dit geschied is, nadat de melaatse door volkomen besprenging met het bloed en de levende Geest van de geslachte vogel gereinigt en gerechtvaardigd is, moet hij nu ook de vrucht van deze reiniging hebben. Hij mag zijn klederen wassen, dat is, alles wat om hem en aan hem is, alles wat hem aankleeft, moet een nieuwe, frisse gedaante hebben, daarom zal hij zijn klederen wassen. Zo wordt dan alles wat hem aankleeft, hoe gruwelijk ook op zichzelf (want het zijn toch klederen van de melaatse) gereinigt en geheiligd door de Geest van God, zodat deze mens sneeuwwitte klederen draagt.

En nu zal hij al zijn haar afscheren, dat is, al hetgeen aan hem en uit hem groeit, moet van hem weggenomen worden, zodat hij blijmoedig leert meezingen:

*"Met onze kracht wordt niets gedaan,
Wij zijn zeer ras verloren."*

Daarom moet geen enkel goed haar aan hem blijven, opdat het gebed bij hem van ganser hart opstijge:

*"Al mijn wensen, al mijn hopen,
Leg ik open,
Ook bedek ik niets voor U."*

Elke schuilhoek, waar de innerlijke rebellie zich nog verbergen kan, moet verwoest, met de grond gelijkgemaakt, volkomen gesloopt zijn. En wanneer hij dan zo naakt en kaal daar staat, wordt de macht der reiniging door het bloed en de Geest van Christus het meest openbaar, zodat de liefhebbende Hogepriester met blijdschap kan uitroepen: "Ik zie gans geen gebrek aan u." En is het nu met zijn groei geheel gedaan, dan moet hij zich werpen, zoals hij is, in de rivier van Eden, in de kristallijne stroom der genade des levens, voortkomende uit de troon Gods en des Lams. . (Openb. 22: 1) Daarom heet het: Hij zal zich in het water afwassen, zo zal hij rein zijn. Zo heeft David, toen hij als melaatse, dat is, als een ongehoorzame aan Gods Woord, als een echtbreker en moordenaar, voor deze stroom stond en in deze wateren zich moest baden, gebeden: "Was mij, dan zal ik rein zijn." (Psalm 51: 9)

Daarna, zegt nu de Geest, *zal hij in het leger komen*; maar hij zal buiten zijn tent zeven dagen blijven. Wat heeft de melaatse weer in het leger gebracht, waarin God zijn woning heeft onder de mensen? Heeft zijn gezondheid, zijn genezing hem in het leger gebracht? Geenszins. Op weerspanning tegen Gods Woord, op ongehoorzaamheid tegen Zijn Woord staat de dood. De Heere heeft de wonderen van Zijn genade aan hem verheerlijkt; Hij heeft hem weer gezond gemaakt en de plaag van hem weggenomen; en daarna is het des Heeren ontferming, dat Hij de melaatse weer in het leger opnemen wil, maar nog staat hij er als een gruwel voor God. De Heere echter, Die vrijwillig liefheeft, gebiedt hier de zegen voor de vloek, het leven tegen de dood; de Heere laat hem reinigen, rechtvaardigen, heiligen, geheel en volkomen in de dood van Christus, in het bloed en in de Geest van Christus. De Heere neemt zijn misdaad weg door de vogel, die voor hem wordt geslacht. De Heere spreekt hem rechtvaardig mét de vogel, die voor hem opvaart in de vrijheid; de Heere rekent hem de gehoorzaamheid, het verzoenend lijden, de aan alle gerechtigheid Gods genoegdoende dood van Christus toe. En nadat de levende, in het bloed gedoopte vogel opgevaren is in de hoogte, komen de gaven neer, komt de Geest des levens, Die al wat aan de mens is heiligt, Die de bewegingen des vleses doodt, Die de melaatse de sprong leert wagen in de diepte der Godheid, in de diepte van eeuwige ontferming, de sprong leert wagen en doen in de stroom des levens en der eeuwige liefde, waarin men zich voor altijd rustig en veilig bevindt, getroost en gered, al schreeuwen alle duivelen: *Weg met u; u bent verloren, melaats, onrein!*

Maar waarom moest de melaatse, hoewel hij in het leger zijn mocht, nog zeven dagen buiten zijn tent verblijven? De naar Wet vleeselijke heiligheid moet eerst in de dood, alvorens men in de rust ingaat. De Geest duidde dus daarmee aan, dat de Wet niets volkomen maakt. De Apostel Paulus schrijft: "Zij hebben de belofte van verre gezien" en "zouden zonder ons niet volmaakt worden." (Hebr. 11:13 en 40. De volle vrucht der rust kwam eerst, toen de tijd vervuld werd. Zij werd geoogst op Golgotha, waar de eeuwig Reine voor ons geroepen heeft: "Onrein, onrein!", opdat Zijn volk, in Hem rein verklaard, met Hem in de vele woningen des Vaders zou ingaan, welke Hij bereid heeft, toen de plaag van onze melaatsheid op Hem was.

Wee de melaatse, die zich door deze prediking niet laat opsluiten tot aan zijn genezing, maar onbeschaamd in het leger vrij verkeert. Wel hem, die roept: "Onrein, onrein!" terwijl het hem om genezing te doen is! Wel de gereinigde, die al zijn haar afscheert, die zich waagt in de stroom der genade, die niets ziet dan de geslachte Vogel over levend water in het aarden vat en de Opgevarene aan Gods Rechterhand, om ons uit onze opsluiting te brengen in de vrije velden van eeuwige genade. AMEN

Tekst: LEVITICUS 14 vers 9-11

"En op den zevenden dag zal het geschieden, dat hij al zijn haar zal afscheren, zijn hoofd, en zijn baard, en de wenkbrauwen zijner ogen; ja, al zijn haar zal hij afscheren, en zal zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden, zo zal hij rein zijn. [9] En op de achtste dag zal hij twee volkomen lammeren en één jarig volkomen schaap nemen, mitsgaders drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, en een log olie [10]. De priester nu, die de reiniging doet, zal de man, die te reinigen is, en die dingen stellen voor het Aangezicht des Heeren, aan de deur van de tent der samenkomst." [11].

Gaan wij in deze morgenure voort met de overdenking van de wet, of, beter gezegd, van het Evangelie der reiniging van de melaatse. Ik herinner er u wederom aan, dat de melaatsheid een vreselijke plaag en straf geweest is, die het aan een geheel volk voor ogen stelde, welk een misdaad het voor de heilige God eigenlijk is, niet te blijven in het Woord Gods en zich tegen dit Woord te verzetten. De plaag zelf is ons onbekend, en de ceremoniën der reiniging hebben met Christus opgehouden. Maar aan deze misdaad van het *niet-gebleven-zijn* in het Woord Gods en daaraan, dat wij buiten het Woord en zonder het Woord willen leven, werken en daarstellen, staan wij allen schuldig; en aan hetgeen het gevolg van deze misdaad is, wat deze plaag des te verververschrikkelijker maakte, te weten aan de schandelijke vleselijke begeerte, daaraan lagen of liggen wij allen krank. De overdenking dan der wet van de reiniging der melaatsen kan alleen een waarachtige troost zijn, en zal het ook zijn voor degenen, die voor Gods Woord wegzinken, die voor Zijn heiligheid beven en sidderen, die er van doordrongen zijn, hoezeer zij Gods toorn hebben verdiend, en hoe verschrikkelijk de heilige God op hen toornen moet, omdat zij dagelijks met gedachten, woorden en werken het Woord des levens overtreden; die het ook met een verbroken hart belijden, dat zij van hun jeugd af zulke overtreders geweest zijn, en die daarom in ootmoed wandelen met hun God. Mocht ik het u allen duidelijk kunnen maken, hoe rechtvaardig de toorn Gods over zo'n mens is, hoe dood hij is, en welk een gruwel voor God, die zich niet in Zijn Woord bevindt en niet naar Zijn Woord handelt, maar zich daartegen verzet of daarvan afgaat door eigenwijsheid en eigengerechtigheid! Dit weet u, dat van het stipte opvolgen der bevelen eens konings of van een veldheer het leven, geluk en welzijn der onderdanen afhangt; ook weet u, dat het krediet, dat de bloei van een zaak, het vooruitgaan ener fabriek daarvan afhangt, dat alles geschiedt overeenkomstig de gegeven orders van de chef, de lastgevingen van de bestuurder der zaak of van de eigenaar van een fabriek, dat het geluk en de welvaart van de ondergeschikten daarmede verbonden is. Is de bevelhebber van het heirleger of de bestuurder van een zaak terecht vertoorn, als de onderhorigen zijn woord en bevel niet opvolgen, hoeveel te meer toorn de Allerhoogste billijk, als men naar eigen wil handelt, in plaats van naar het Woord van Zijn genade; aangezien immers alleen in dit Woord de gehele samenstelling en onderhouding van het geschapene, gelijk ook het tijdelijke en eeuwige geluk van een ieder van Zijn onderdanen vaststaat. Waarlijk, wie dit overdenkt en zich in dat opzicht schuldig kent, die roept met Asaf uit: "Ik was een onvernuftig beest bij U" (Psalm 73: 22). Ik wil er nu niet van spreken, dat al het onvernuftige vee geen oneigen begeerten volgt, maar in de ordening blijft, waarin het geschapen werd, en stipt daarnaar handelt; ~ alleen de mens kan niet blijven in het Woord, maar stelt altijd eigen wijsheid en eigen begeerte tegen het goede gebod, dat zijn leven en zijn eeuwige gelukzaligheid bedoelt. Daarom moeten wij het weten, wij allen, hoe melaats wij voor God zijn, opdat wij ons deswege voor God verootmoedigen, en zo de troost genieten, welke het Evangelie van de reiniging des melaatsen zo rijkelijk aanbrengt.

Wij vernamen aan het slot van onze vorige leerrede, waarom de gereinigde zeven dagen buiten zijn tent moest blijven. Daarmede sloot de eerste handeling der reiniging. Thans komt de tweede handeling; zij is uitgesproken in het 9e Vers, waar wij lezen: *En op de zevenden dag zal het geschieden, dat hij al zijn haar zal afscheren, zijn hoofd, en zijnen baard, en de wenkbrauwen zijner ogen; ja, al zijn haar zal hij afscheren, en zal zijn klederen wassen, en zijn vlees met water baden, zo zal hij rein zijn.* Wat het afscheren van het haar, het wassen der klederen en des vleses betekent, heb ik reeds bij het vorige vers verklaard. Maar op deze dag werden ook nog baard en wenkbrauwen weggenomen. De baard is bij de Oosterlingen het eerste en hoogste teken van waardigheid, van de achtbaarheid en vrijheid eens mans. Wordt een jongeling in het oosten tot sultan

verkoren, dan is zijn eerste zorg, dat hem de baard is aangegroeid, anders zou hij bij zijn optreden veracht worden. De baard geldt bij de Oosterling meer dan het leven, en het is de grootste schande, welke ten onzent gelijkstaat met de meest onterende lijfstraf, wanneer iemand de baard afgeschoren wordt; en wie een Oosterling bij de baard zou willen grijpen, zou zo'n hoon met het leven moeten boeten. Onze wenkbrauwen zijn de natuurlijke beschutting, waardoor het zweet belet wordt in de ogen te komen; men zou anders blind worden. Hoe misvormd zo'n afgeschorene er moet hebben uitgezien, behoef ik niet te beschrijven. Dit echter is de mening des Geestes: De zevende dag is de eigenlijke dag van de dood van Christus, de dag, waarop Hij in het graf lag en der verderving nabij was. Immers dan wordt een mens eerst recht gereinigd van Zijn geestelijke melaatsheid, van Zijn opstand tegen het Woord, van Zijn tegenstand tegen de genade, als hem die genade ten deel wordt, dat ook van hem waarheid is, wat de Apostel Paulus betuigt: "Wij zijn met Hem begraven door de doop in den dood", en wat hij te verstaan geeft, als hij spreekt van een "gelijkvormig worden aan de dood van Christus" en van "de gemeenschap aan Zijn lijden." Het wassen van klederen en het baden van het lichaam met water betekent het ondergedompeld worden in de Jordaan des doods van Christus; en het opnieuw afscheren der haar wil zeggen: dat het ons herhaaldelijk moet worden voorgehouden, dat geen enkel goed haar meer aan ons is; en het afscheren van de baard betekent het ganselijk afleggen van alle aangematigde waardigheid, van de eer en vrijheid van onze wil, het ganselijk ten ondergaan en begraven worden van alle roem, die wij meenden voor God te hebben; en het afscheren van de haar der wenkbrauwen: dat men, met Christus begraven zijnde, met dit begraven-zijn van de oude mens zich heeft tevreden te stellen en in rust heeft neer te zitten; daar, als de wenkbrauwen afgeschoren zijn, de mens de ogen weldra vollopen, en hij gekweld en verblind wordt door het zweet, als hij zich niet geheel van arbeid onthoudt.

God liet zo dien, die te reinigen was, dusdanig misvormen, opdat hij zou weten, hoe belachelijk, hoe bespottelijk de mens zichzelf maakt, als hij zich tegen het Woord des levens verzet, opdat hij zo zou weten en er van overtuigd zijn, hoe Christus, met Wie hij in deze doop, zo misvormd en walgelijk als hij was, begraven werd, allen hoon en spot, alle verachting en misvorming, die de melaatse door zijn misdaad over zich had gehaald, voor hem zou dragen. Deze reiniging heeft iets overeenkomstigs met de reiniging der Levieten; toen deze uit het volk werden genomen, werd water der ontzondiging op hen gesprengd; zij moesten het scheermes over hun ganse vlees doen gaan en hun klederen wassen (Num. 8: 7) Christus heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden; en tot de dienst Gods wordt niemand bekwaam, tenzij hij met al zijn waardigheid en achtbaarheid, met zijn hoge ogen en met zijn vermogen van iets-te-kunnen-werken, met al zijn wassen en toenemen, en verder met al wat hem aankleeft, met zijn ganse vlees, ingegaan zij in de dood en in het graf van Christus, zodat bij hem niets dan een erbarmelijke en bespottelijke gestalte, niets dan dood en machteloosheid overgebleven is. Dan komt hem de macht en de heerlijkheid der opstanding ten goede.

Daarvan lezen wij nu van het 10de tot het 20ste vers. En op de achtste dag, zo vangt de wet aan bij de derde handeling der reiniging. Deze achtste dag is blijkbaar de eerste dag des Nieuwe Testaments, de dag der opstanding van Christus. En als wij het grondig Antwoord van onze Catechismus op de Vraag: "Wat nut ons de opstanding van Christus?" goed verstaan, te weten: "Ten eerste heeft Hij door Zijn opstanding de dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken", dan wordt het ons niet alleen duidelijk, waarom alles, wat nu in onze tekst volgt, op de achtste dag moest geschieden, maar ook waarom aan zo velerlei, wat de wet verordende, eerst op de zachtste dag de kroon als 't ware werd opgezet. Zo werd bijvoorbeeld alle onreinheid der afzondering eerst op de achtste dag met een offer genadiglijk bedekt. Zo was ook op de achtste dag de offerande der reiniging van de kraamvrouw en haar zoon, bepaald, evenals de besnijdenis op de achtste dag geschiedde. Op de achtste dag van het loofhuttenfeest had de heilige samenroeping plaats. Ja, op de achtste dag geschiedde Aärons eerste offer, waarmee hij zichzelf en het volk verzoende; toen verschenen de heerlijkheid des Heeren aan al het volk, want een vuur ging uit van het Aangezicht des Heeren, en verteerde op het altaar het brandoffer en het vet. Als het ganse volk dit zag, zo juichten zij, en vielen op hun aangezichten. (Levit. 9: 23, 24)

Onthoudt dit goed, mijn Geliefden, dat deze plaag der melaatsheid klaarblijkelijk een plaag was, om voor de ogen des volks aanschouwelijk te maken, welk een ververschrikkelijke misdaad en doodzonde de rebellie tegen Gods Woord is. Onthoudt ook dit goed, dat Christus door Zijn opstanding de dood heeft overwonnen, opdat Hij de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood verworven heeft, ons kon deelachtig maken; dan is u op eens het volle licht van troost opgegaan over de derde handeling van de reiniging des melaatsen.

Er staat in onze Tekst: *En op den achtste dag zal hij twee volkomen lammeren en éénjarig volkomen schaap nemen, mitsgaders drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, en één log olie.*

Wij hebben hier eigenlijk drie volkomen lammeren: twee mannelijke lammeren en één vrouwelijk éénjarig lam. Wat wij door onze rebellie tegen Gods Woord allereerst hebben gemaakt en nog maken, en waaraan weinigen denken, is: de schuld voor God. Deze schuld moest en moet uitgedelgd, verzoend en genadiglijk bedekt worden door een Onschuldige, door Één Die zonder gebrek is en Die Zijn ziel tot schuld stelt; dat is door Christus geschied. En zo betekent het eerste lam: het onschuldige en onbevleete Lam, Christus, als de Drager en Uitdelger onzer schuld. Dan volgt de misdaad zelf. Deze moet volgens de Wet verzoend, weggenomen, uit het midden gedaan zijn, opdat degene, die te reinigen is, zou kunnen beschouwd worden, als had hij de misdaad nooit gehad of begaan. Zo betekent dan het tweede volkomen lam: Christus, als de Drager en Verzoener van onze misdaad, Die, zoals de Apostel Paulus betuigt, *geen zonde gekend heeft, en zonde voor ons is gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.*

Ten derde volgt de straf, welke op het schuld maken en op de misdaad volgens de Wet staat; de eeuwige straf, namelijk in het helse vuur, dat allen goddelozen bereid is. Deze eeuwige straf moet gedragen worden. Zo betekent dan het derde lam: Christus, als de Drager van onze eeuwige straf; ook dit lam is volkomen; het betekent, dat Christus onschuldig deze eeuwige helse straf draagt. Het is een éénjarig lam, dat wil niet zeggen: een lam, dat 365 dagen oud is; maar: zodra een lam 8 dagen oud was, heette het lam reeds in zijn eerste jaar. Daarbij moest dit een vrouwelijk lam zijn. Het "jeugdige" wijst op het bovenmate smartelijke van het lijden, waarbij Christus van allen troost beroofd was, als een lam, dat van het moederschaap is weggenomen. Dat het een vrouwelijk dier moest zijn, betekent de uiterste zwakheid, ellende, angst, nood, bedroefdheid der ziel en gehele verlatenheid, waarmee Christus de eeuwige straf aan lichaam en ziel voor ons rebellen zou lijden.

- Zo hebben wij allereerst een lam, dat heet "schuldoffer", of naar het Hebreeuws: *de schuld*, dat is, *een verzoenende schuld*, welke de schuld van die, die te reinigen is, uitdelgt.
- Ten andere hebben wij een lam, dat heet "zondoffer", of naar het Hebreeuws: *de zonde*, de overtreding, de misdaad, de val met al de bezwarende omstandigheden, en wel een 'verzoenzonde', welke de zonde van dien, die te reinigen is, verzoent en wegneemt.
- Ten derde hebben wij een lam, dat heet "brandoffer", of naar het Hebreeuws: *iets dat over alles gaat*; het gaat voor dien, die te reinigen is, in de vlam, in de uiterste zwakheid, prijsgevende al het zijne; het gaat als schuld en misdaad in de vlam, zo neemt het de straf op zich, laat zich verbranden, en vaart met dien, voor wie het zich heeft laten verbranden, opwaarts uit deze hel, naar Boven in het heilige voor God.

Op de achtste dag, op de dag dat Christus opstaat, en van die dag aan, er volgt geen nacht op deze dag, wordt de gerechtigheid, welke Christus voor Zijn uitverkorenen door Zijn dood verworven heeft, aan dien, die te reinigen is, van God toegerekend en meegedeeld, *de gerechtigheid* tegen de schuld, tegen de misdaden tegen de eeuwige straf die wij verdiend hadden. En nu komt het spijsoffer: *drie tienden meelbloem met olie gemengd*. Welke betekenis heeft dat? Ach, wat hebben wij rebellen niet al verdorven en wat verderven wij niet altoos! Het ganse geestelijke en lichamelijke leven, en alle voedsel, waardoor dit leven onderhouden wordt! Of zal de chef van een zaak aan een bediende nog de kost geven, wanneer hij die om zijn herhaalde ongehoorzaamheid en gedurige onoplettendheid uit zijn dienst heeft ontslagen? En als men het in het

geestelijke, evenals in het lichamelijke goed heeft, maakt dat niet eindelijk onopmerksaam? Zodat men meent met de oudste broeder in de gelijkenis wel te kunnen zeggen: "Ik heb immers nooit uw gebod overtreden", en daarbij weet men niet, dat men een doorbrenger van Zijn goed is. Aanvechting leert op het Woord achtgeven; en als men geen doorn in het vlees heeft, geen engel des satans, die met vuisten slaat, dan verheft men zich weldra; en ja, daar wordt alras de leugen gevonden: "Slachtoffer is beter dan gehoorzamen", in plaats van de waarheid: "Gehoorzamen is beter dan slachtoffer, en opmerken dan het vette der rammen." (1 Sam. 15: 22) De mens kan het goede niet verdragen. Toen Israël vet werd, zo sloeg hij achteruit; en zo wordt de mens het "goedhebben", zowel in geestelijk als in lichamenlijk opzicht, tot een strik, zodat hij die God, Die hem gemaakt heeft, laat varen. Meelbloem heeft hij ontvangen, de beste tarwe, drie tienden, drievoudig naar het getal der geboden van de Drie-enige God; met olie is het gemengd, met Geest van Boven toeberaid, maar toen is het gegaan volgens Ezechiël 16 en Hosea 2; en daarvan is de gruwelijke melaatsheid gekomen. Het ganse geestelijke leven, en eveneens het uiterlijke welvaren, het "goed-hebben" is teniet gemaakt, het is alles zonde geworden; daarom moet het gans en al prijsgegeven worden, geheel in vlammen opgaan, geheel verzoend worden. Daarvoor geeft Christus Zijn geestelijk leven prijs en is ook naar het uitwendige arm, ja zo, dat Hij elke dag geheel blind en doof is, zodat Hij niets meer hoort of ziet, en Hij kan ook niets meer; want alleen een rijke kan Zijn wil doen. God wekt Hem allen morgen. Hij wekt Hem het oor (Jesaja 42:19; 50:4, 5), opdat Hij hore en niet weerspanning zij; en wordt Hij ook van de (Geest in de woestijn gedreven, zo let Hij toch alleen maar op het Woord. Het ongeschapene Woord heeft slechts nog leven in het geschrevene Woord, verlaat Zich daarop; en de eeuwige Wijsheid weet de dag harer eigen toekomst niet (Markus 13: 32), laat alles over aan de Vader, en is voortdurend in gebed. Het spijsoffer betekent zodanige ontleding van Christus; deze ontleding verzoent de gruwelijke zonde van de geestelijke hoogmoed; daarom dan ook het bevel van drie tienden meelbloem met olie gemengd.

Er volgt dan het bevel, dat degene, die te reinigen is, *een log olie moet brengen*. Wat daarmede gebeuren moest, zullen wij straks zien. Voor vloeistoffen was bij de Hebreëen de kleinste inhoudsmaat een "vierde", dat is zoveel als de inhoud van één-en-een-half ei; de daarop volgende grotere maat heet een "log", gelijk aan "vier vierden." De olie betekent: de Heiligende Geest; en de maat van "vier vierden" beduidt; dat de Drie-enige God de mens tot Zich opneemt en hem van Zijn Geest zoveel uit de volheid van Christus laat toekomen, dat hij geheiligd door dit leven heenkamt en in vrede ontslaapt. De mens blijft steeds een arm zondaar, op wie evenwel de Geest van God rust; en er leeft een God voor hem, rijk in ontferming; een Heiland, uit Wiens volheid hij ontvangt genade voor genade. Want immers: als mijn dienaar ergens vier gulden voor mij te betalen heeft, dan geef ik hem niet vierduizend gulden mee, maar slechts vier.

Laat ons nu zien, waar de priester met de gereinigde en met deze dingen heengaat. Wij lezen in onze Tekst: "De priester nu zal de man, die te reinigen is, en deze dingen stellen voor het Aangezicht des Heeren, aan de deur van de tent der samenkomst." Daarheen gaat hij nu met de vreselijk misvormde mens, die geen baard meer heeft, ook geen wenkbrauwen, die geen enkel goed haar meer aan zijn vlees heeft, die met al wat hem omgeeft en hem aanleeft, met zijn ganse vlees, in de doop van Christus, zo met Christus in de dood is ingegaan. De man siddert en beeft aan al Zijn leden; zal hij genade vinden? Hij heeft niets dan schuld, dan misdaad, en op hem is de vloek, de straf des eeuwigen vuurs, en door zijn rebelleren heeft hij zijn gehele geestelijk leven vernietigd; en ook verdoet hij nog: te mogen bidden: "Geef ons heden ons dagelijks brood." Nu moet hij voor het Aangezicht des Heeren verschijnen. O, hoe vergaat hij onder de last van Zijn schuld! Maar het is de dag der opstanding van Christus; de Heere wil, dat hij zal komen; de Heere wil hem toch nog hebben, zo misvormd, zo dood als hij is. Wél hem, daar zien zijn ogen op het Lam voor zijn schuld, op het Lam voor zijn misdaad, op het Lam voor zijn straf! Zo komt hij dan aan de hand van de priester, aan de hand van het Woord, en waar bevindt hij zich? Voor aan de deur van de tent der samenkomst. Hij bevindt zich op een plaats, waar het net zo heilig is als in het binnenste heiligdom. De tent betekent de gemeenschap des Vaders en des Zoons met een zondaar, die Zijn genade en begunadiging geheel onwaardig is. En deze tent heet de tent der samenkomst. Want dat is waarlijk een

samenkomen, waar men voor altijd in de gemeenschap des levens, des vredes en der rust wordt opgenomen, terwijl men geen leven meer in eigen hand kan vinden. En de deur van deze tent is Christus. Hier merk ik terloops op, dat al wie op een andere plaats offerde, al was de offerande ook geheel naar de letter der Wet, door God gelijkgesteld werd met dengene, die bloed vergoot; want hij verachtte God en Zijn Christus; daarenboven verachtte hij de stal der schapen. Want hoewel hij soms een blik wierp in deze stal, zo wilde hij er toch niet ingaan; deswege kon noch wilde God tot hem komen, maar hield hem voor een dief en moordenaar. (Levit. 17. Joh. 10:1) Maar door deze deur wilde de Heere afkomen tot hem, die te reinigen was, die wegzonk voor Gods Woord. Door deze deur heen zou hij de gerechtigheid deelachtig worden, welke Christus door Zijn dood voor hem verworven heeft, en zou hij zo ervaren de macht, die God gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt.

Hiermede breek ik voor ditmaal af. Ik wens van harte, Geliefden, dat u uit het behandelde ten volle zult hebben verstaan, welk een misdaad het voor God is, als wij der stem van God niet gehoorzaam zijn, als wij niet blijven in het Woord van Zijn genade, maar afwijken van de weg van het gebod des levens, welk een schuld wij daardoor op ons laden, en dat het de eeuwige straf is, die wij met zodanige misdaad verdienen. O, dat de apostolische bede u ter hart ga: "Zo hebt dan afgelegd alle kwaadheid, en alle bedrog, en geveinsdheid, en nijdigheid, en alle achterklappingen; en als nieuwgeboren kinderkens zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat u door dezelve moogt opwassen; indien gij anders gesmaakt hebt, dat de Heere goedertieren is." Waarlijk het "niet kunnen rusten in het Woord van genade, en het zich verzetten tegen dit Woord" heeft reeds voor dit leven de schromelijkste gevolgen, en evenwel geven wij er geen acht op. De rede, het boze hart komt daartussen; en als er van de melaatsheid gepredikt of gelezen wordt, daar werpt zich al wie het hoort of leest op dat gedeelte der uitspraak: "Wie geheel melaats is, die is rein." Fraaie uitvlucht! U moet het echter wél weten, dat hij rein is op hoop, rein, om gereinigd te worden. Rein is men van Zijn melaatsheid, als men zijn melaatsheid voor God belijdt. Maar dan maakt toch de belijdenis, de bekering van Zijn rebellie de mens niet rein. Voor God staat de schuld nog open, is de misdaad er nog, en nu volgt nog de straf. Daarom gaat het: dat wij de gerechtigheid, welke Christus door Zijn dood heeft verworven, deelachtig zijn. Dat zit echter niet in de verbeelding maar dat verkrijgt de mens door een waarachtig, levend geloof, hetwelk de Heilige Geest werkt. En waar dit geloof is, daar wandelt men in ootmoed met zijn God. Daar zijn al de haar des hoofds, van de baard, van de wenkbrauwen in waarheid afgeschoren; daar is men in Christus' dood gedoopt; daar worden niet alleen de drie lammeren gebracht, maar ook het spijsoffer, en de log olie is er ook; en dagelijks staat men voor het Aangezicht des Heeren, aan de hand des Woords, voor aan de deur, ja, als een oproerling, maar die graag gehoorzaam zou zijn, ook gehoorzaam wil zijn, maar die de gehoorzaamheid niet kan vinden. Zo verlaat hij zich dan op de gehoorzaamheid van Ene, Wiens bloed, verenigd met de log olie, hem gehoorzaam maakt in waarheid, zodat hij, ofschoon hij zichzelf slechts als een oproerling kent, dag bij dag leeft niet van dit of van dat woord, maar van alle woord, dat uit de mond van God uitgaat. *Welgelukzalig de mens, die te reinigen is, die de achtste dag in gedachtenis houdt! AMEN*

Tekst: LEVITICUS 14 vers 12-20

En de priester zal dat éne lam nemen en het offeren tot een schuldoffer met de log olie, en zal die ten beweegoffer voor het Aangezicht des Heeren bewegen [12]. Daarna zal hij dat lam slachten ter plaatse, waar men het zondoffer en het brandoffer slacht, in de heilige plaats; want het schuldoffer, gelijk het zondoffer, is voor de priester; het is een heiligheid der heiligheden [13]. En de priester zal van het bloed des schuldoffers nemen, hetwelk de priester doen zal op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim van Zijn rechterhand, en op de grote teen zijns rechtervoets [14]. De priester zal ook uit de log der olie nemen, en zal ze op des priesters linkerhand gieten [15]. Dan zal de priester zijnen rechtervinger indopen, nemende van die olie, die in zijn linkerhand is, en zal met zijnen vinger van die olie zevenmaal sprengen voor het Aangezicht des Heeren [16]. En van het overige dier olie die in zijn hand zal zijn, zal de priester doen op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim van Zijn rechterhand, en op de grote teen zijns rechtervoets, boven op het bloed des schuldoffers [17]. Wat nog overgebleven zal zijn van die olie, die in de hand des priesters geweest is, zal hij doen op het hoofd desgenen, die te reinigen is: is: zal de priester over hem verzoening doen voor het Aangezicht des Heeren [18]. De priester zal ook het zondoffer bereiden, en voor hem, die van Zijn onreinheid te reinigen is, verzoening doen; en daarna zal hij het brandoffer slachten [19]. En de priester zal dat brandoffer en dat spijoffer op het altaar offeren: zo zal de priester de verzoening voor hem doen, en hij zal rein zijn." [20]

Voor de deur van de Tent der samenkomst stond dus de melaatse, hoe misvormd, hoe afzichtelijk hij er ook uitzag. Dat was inderdaad voor hem, om in de grond te zinken, als hij zijn ogen niet onverzwakt gevestigd hield op het lam voor zijn schuld, op het lam voor zijn misdaad en op het lam voor zijn straf. In het binnenste des heiligheds rustte de heerlijkheid des Heeren op het verzoendeksel, dat op de ark lag. Slechts dan, als hij gelovig op de drie lammeren zag, kon hij de hoop voeden, dat door de deur der Tent geen vuur van de Heere tot hem uitging, dat hem verteerde in zijn afzichtelijke, misvormde staat, maar dat rechtvaardiging, genade, vrede en blijdschap, algehele heiliging op hem neerdaalde. De melaatse moest echter op deze achtste dag de gerechtigheid, welke Christus door Zijn dood verworven heeft, ook werkelijk deelachtig worden, opdat hij de macht zou ondervinden, welke God in Christus gewrocht heeft, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, met welke macht God zo machtig inwerkt op de gelovigen. Het eerste, wat hij naar de Wet deelachtig moest worden, is de heilige onschuld van Christus tegen zijn schuld, de volkomen gehoorzaamheid van Christus tegen zijn ongehoorzaamheid. De Wet eist het volgende: *En de priester zal dat een lam nemen en hetzelfde offeren tot een schuldoffer met de log olie; en zal die ten beweegoffer voor het Aangezicht des Heeren bewegen.* Naar het Hebreeuws luidt het woordelijk zo: En de priester zal dat ene lam nemen en doen naderen tot schuld en de log olie, en zal deze dingen bewegen, een beweging voor het Aangezicht des Heeren. Merkt op, Geliefden, wat van al hetgeen op ons als een last drukt, in Gods ogen het zwaarste is. Het is niet de misdaad, maar de schuld, die wij voor God maken door onze misdaad. De Wet is door de misdaad geschonden, verzwakt; het woord uit de mond van God is neergeworpen en vertreden; de heilige God is in Zijn eer getast, als 't ware van Zijnen troon gedrongen en gedood; het ganse werk van God aan ons hebben wij bovendien verwoest, een kloof hebben wij gemaakt tussen God en tussen ons, wij zijn de duivel en de dood ter prooi gevallen, en hebben ons met al onze waarnemingen, met ons denken, streven, doen en wandelen onbekwaam gemaakt voor God. Dat is onze schuld, en deze schuld is een ontzaglijk grote, en wij zijn schuldig dezelve tot de laatste penning toe te betalen, zonder dat wij een enkele penning hebben om ze af te doen. De hoge God is bekleed met Zijn Woord; in het Woord hebben wij Hem met Zijn ganse Naam, met alle Zijn deugden en volmaaktheden, zoals Hij die in Christus verheerlijkt heeft. Wie maar even uit dit Woord uitgaat, heeft geen God meer; die heeft noch de Vader, noch de Zoon, maar heeft de melaatsheid. Dat weet de gelovige melaatse ook zeer wel. Zijn schuld is het, die hem 't meest drukt, maar daar ziet hij het een schuldeloze lam, genomen voor zijn schuld, en met het lam ziet hij de log olie genomen, en hij ziet, hoe beide bewogen worden, een beweging voor het Aangezicht des Heeren. Verstaat u dit bewegen, deze beweging? De priester is hier Christus; Hij komt met Zijn heilige onschuld, met Zijn gehoorzaamheid en laat de ganse schuld van de melaatse op Zich laden; Hij komt met de maat des Geestes, welke op de melaatse komen moet, en Hij beweegt de schuld en de maat des Geestes voor het Aangezicht Gods. In Christus zijn innerlijke bewegingen voor God, opdat God de

verschuldigde gehoorzaamheid weer hebbe, en een hartelijk ontfermen met de melaatse, opdat deze zulke gehoorzaamheid deelachtig worde; ook innerlijke bewegingen, opdat de melaatse door Zijn genoegdoende gehoorzaamheid zodanige maat des Geestes geschonken worde, als deze nodig heeft, opdat hem de gehoorzaamheid van Christus toegeëigend zij, om in de nieuwe gehoorzaamheid van Christus te wandelen. Met deze innerlijke bewegingen houdt Christus Zijn heilige onschuld en de door Hem voor de melaatse verdiende maat des Geestes aan God voor als een noodvlag, gelijk die op zee door de schepeling als noodsein wordt gehesen, opdat God toeschiete met Zijn genade en in de zielennoed de arme te hulp kome met Zijn barmhartigheid. Christus houdt het de Vader voor, hoe de ganse schuld van de melaatse niet meer de schuld is van de melaatse, maar Zijn Eigen schuld, die Hij volkomen betaald heeft, en hoe Hij het ganse verloren geestelijk leven van de melaatse weer verworven heeft, toen Hij, ofschoon Hij de Zoon was, Zijn weg gegaan is, meestal dor, zonder troost en verlaten, en zo gehoorzaamheid heeft geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden. Zo treedt Christus als Voorspraak op voor de melaatse, bewegende al wat Hij gedragen en voor ons verdiend heeft voor het Aangezicht des Heeren, dat het de Vader welaangenaam zij voor de melaatse. Zo heeft Christus altijd gedaan, zo doet Hij ook nu nog voor de Zijnen. Hij is in hen altijd aan het bewegen; want zo dikwerf als zij onder de last hunner schulden wegzinken, geeft de Geest van Christus het hun in het hart, dat zij, nog voor zij in zekerheid des geloofs mogen zeggen: "Ook voor mij heeft Christus alle schuld uitgedelgd, ook voor mij de maat des Geestes verworven, dat ik in Zijn gehoorzaamheid als een verzoende wandel", éérst Gode de heilige onschuld van Christus voorhouden en de door Hem verdiende maat des Geestes, en deze dingen met innerlijke bewegingen des harten voor Hem bewegen, opdat God daaraan een welgevallen hebbe. Waar nu de eigen schuld is beleden en het verdorven-zijn van het geestelijk leven voor God is erkend, en de heilige onschuld van Christus alsmede de door Hem voor de melaatse verdiende maat des Geestes voor het Aangezicht Gods is bewogen, daar komt God met Zijn ontferming en genade. Zo lezen wij vers 13: Daarna zal hij het lam slachten. Daarmede wil God zeggen: "Ik keur het goed, wat de melaatse van Mij verlangt; voor hem zij van Mijn onschuldig Lam het leven genomen, opdat dit Lam met Zijn leven, dat het tot schuld voor de melaatse heeft gegeven, de schuld van de melaatse uitgedelgd hebbe. Ik wil aan de melaatse geen schuld meer zien; zijn ganse schuld ligt op het Lam, en hij heeft de onschuld en gehoorzaamheid van Mijn Lam." Als een zodanig lam werd dit lam geslacht, nadat de melaatse eerst zijn schuld over hetzelfde had beleden en die op het lam had gelegd. "Slachten" is eigenlijk: met een scherp mes doorboren en de keel afsteken of doorsnijden.

O Geliefden, welk een rijke troost ligt in die woorden: "daarna zal hij het lam slachten" voor ieder verlegen en zich van schuld bewuste zondaar! De zich van schuld bewuste zondaar staat daar sidderend en bevend voor God; hij vergaat voor zijn God vanwege zijn schuld; hij waagt het, op grond van het Woord, Gode de genoegdoening van Christus voor te houden, dezelve in zijn worstelen en smeken om genade als het ware voor Gods Aangezicht te bewegen, en zo ook het door Christus verworven leven. Daar komt nu uit de mond van God Zelfen, nadat Deze door Zijn genadeverbond Zich Zijn ganse volk tot priesters heeft gemaakt, het woord tot hem: "Slacht het Lam." Wil dat niet zeggen: "Gij schuldbewuste zondaar, neem dit aan voor Mijn troon, en verkondig het luid: Dit Lam is de genoegdoening voor uw schuld, geef aan het Lam uw schuld en uw dood, en ontvang van Hem het leven en de onschuld, wees daarmee bekleed! Zo is het Mijn wil!"

Zeer troostrijk is het ook, de aanwijzing te vinden van *de plaats*, waar het lam voor de schuld moest geslacht worden: *waar men het zondoffer en het brandoffer slacht, in de heilige plaats*. Deze plaats was in het binnenste voorhof aan de voorzijde van het brandofferaltaar. Dit binnenste voorhof is als het ware Gods gerechtszaal. In het westen staat in het heiligdom het verzoendeksel of de genadetroon, in het oosten staat in het buitenste voorhof de zondaar; in de deur van het binnenste voorhof, tussen de genadetroon en tussen de zondaar, staat het brandofferaltaar. Aan de rechterzijde van dit brandofferaltaar en van de zondaar was nu de ten hemel roepende schuld; daar eiste de gerechtigheid genoegdoening, volkomen betaling; daar was de toorn Gods, en daar stond ook, alhoewel onzichtbaar, de aanklager. Dat noorden was een zeer ververschrikkelijk noorden; daar werd voor de voeten van de rechter de zondaar gestraft met

de dood, zodat zijn ganse leven werd uitgegoten; maar nee, niet de zondaar, maar het lam werd gedood. Daar vertoonde de rechterzijde van het brandofferaltaar, hetwelk Christus betekent aan Zijn kruis op Golgotha, enkel wonderen. Rondom het altaar moest het bloed worden uitgestort; het altaar eiste dit, als wilde het zeggen: Omgeef mij met de dood van deze zondaar, giet uit diens ganse schuldige leven, zodat het geheel om mij heenvloeit, zo zal hij leven in mijn heiligheid. En van het lam werd de huid afgetrokken, de buik opengesneden; alle vet, zoals ook de vette staart en het vet, dat de ingewanden bedekt, de beide nieren en het vet dat daaraan is, dat op de weekdarmen is; en het net over de lever met de nieren werd afgescheurd, dat alles werd van het lam genomen en op het altaar aangestoken ten vuuroffer de Heere. (Levit. 7) Zo verrichtte dan dit altaar wonderen; het vet had de zondaar weelderig gemaakt, zijn nieren waren bij hem ontstoken, zij waren geprikkeld tot verwachtingen van opstand tegen God; en het vet had hij over de lever samentrokken tot duivelse gevoelens; maar het Lam zegt: " Dit vloekwaardige vet, deze vloekwaardige nieren, dit vloekwaardig vet over de lever is Mijn"; en het brandofferaltaar zeide: "Ik ben het Lam, ik laat vet, nieren, lever, al wat in mij is, door de rechtvaardige toorn verbranden. Dit alles ga in de vlammen op voor Mijn God! Ik wil noch vet, noch nieren, noch levernet meer hebben. Van nu aan zal maar alleen gelden: mijn God, Zijn eer, Zijn Woord, Zijn geboden, Zijn Weg, Zijn wil, Zijn heil."

Nu blijft echter het vlees van de zondaar nog overig in het vlees van het lam, ~ waar moet dit heen? Het wordt aan stukken gehouwen tot voeding van de priesters, zoals God gesproken heeft: Want het schuldoffer gelijk het zondoffer is voor de priester. De priester moet van dit aan stukken gehouwen vlees leven; dat wil zeggen: Christus moet daarvan leven, daarvan moet Hij als Priester Zijn eeuwig bestaan hebben, dat Hem gedurig het aan stukken gehouwen vlees gebracht worde. Hij moet het vlees van de schuld net zo goed hebben als het vlees van de zonde; daarom moet men ook met de schuld daarheen gaan, waarheen men met de zonde gaat, opdat Christus zowel het een als het ander hebbe. Want het is een heiligheid der heiligheden, laat God daarop volgen. Hieruit verneemt gij, wat voor God een heiligheid der heiligheden is, te weten dat Christus het in stukken gehouwen vlees der schuld bekomme; terwijl wij menen, dat dit juist het meest onheilige doen van ons ware, als wij Hem dat zouden brengen. Maar God zegt hier, dat Hij niets kent, wat in zijn ogen heiliger ware, dan dit: dat wij aan Christus onze schuld overlaten en ook alle de van ons vlees der schuld gehouwen stukken; dat wij niets daarvan voor ons behouden, maar het alles, alles aan Hem brengen. Want daartoe is Hij Christus, daartoe is Hij tot Priester gesteld, en wie Hem dat alles niet laat en geeft, die grijpt Christus in Zijn ambt; het is een onheilige handelwijze, welke God bezoekt met de tweede dood.

Ik kan na al wat ik reeds heb gezegd mij bekorten bij de uitlegging van het 14de vers en de daarop volgende Verzen. Zo luidt het 14de Vers: "En de priester zal van het bloed des schuldoffers nemen hetwelk de priester zal doen op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim zijner rechterhand, en op de grote teen zijner rechtervoet." Met deze woorden begint het nu: dat de gereinigde deel krijgt aan de gerechtigheid, die Christus door Zijn dood verworven heeft. Hier valt op te merken, dat al wat van vers 14 tot 18 bevolen wordt, bij het schuldoffer plaats heeft en niet bij het brandoffer of zondoffer. Ik heb het u echter reeds gezegd, dat wij gewoon zijn de misdaad en in het bijzonder de straf in aanmerking te nemen, maar dat bij God het meest in aanmerking komt de door de misdaad gemaakte schuld; dat daarom allereerst de schuld uit de weg genomen en uitgedelgd moet zijn voor God. De melaatsheid was een zichtbare straf van een bij ons weinig getelde misdaad, waaruit evenwel alle zonde en verkeerdheid voortkomt: de misdaad der ongehoorzaamheid aan de stem van God, dat men niet blijft in Zijn Woord, dat men zich verzet tegen Zijn Woord. U zult er dan niet lang naar moeten zoeken, wat het rechteroor wat de rechterhand, wat de rechtervoet gedaan heeft. Wij zien het in het paradijs. De vrouw leent het oor aan de slang, en de stem des verleiders is over het oorlapje in de hersenen, in hart en ziel ingedrongen, waar is dan nog een oor voor de stem van God? De vrouw steekt de rechterduim uit, doet haar rechterhand open, neemt van de vrucht des booms, omvat met de duim en voorts met de andere vingers de verboden vrucht, waar is nog de duim, die zich beweegt, om datgene te grijpen wat God in Zijn

goedertierenheid geboden heeft? Waar is nog de duim, om het van God gegevene te omvatten en in de hand te bewaren? Zodra de vrouw de duivel heeft gehoorzaamd, gevoelt zij de kitteling der begeerte aan de grote teen van de rechtervoet, de basis van alle beweging bij het gaan; de rechtervoet wordt als met onweerstaanbare kracht voortgetrokken, om aan te grijpen en te genieten, en na het genot zich al strompelend tot Adam te begeven, opdat hij met haar geniete. Verwrikt is de lichaams macht van de mens, die, in de vrijheid van het doen van de wil van God, de aardbol onder zich weglaat en van zich afstoot; waar is nog deze vorstelijke teen, die de gang des mensen zo licht maakt in de wegen Gods? Hij, Die ons draagt, voorgaat en leidt in deze wegen, heeft in Zich gevoeld de doorn der begeerte, die Hem verlamd heeft.

Zo is het met van onze aller oor, met van onze aller duim der rechterhand, zo met van onze aller grote teen van de rechtervoet gesteld door de ongehoorzaamheid van Adam, door van onze aller vrijwillige ongehoorzaamheid. Maar God, rijk in ontferming, wil evenwel met de stem van Zijn Evangelie door het onreine oor in het schuldbewuste hart ingaan, de duim der rechterhand moet evenwel zich openen, om genade voor genade te ontvangen, en moet daarin al de anderen vingers voorgaan, opdat een zich van schuld bewuste zondaar enkel en alleen aan Christus zich houde; de grote teen van de rechtervoet moet evenwel, hoe ook verlamd, zich uitstrekken met hartelijke begeerte ... niet naar de boom der kennis des goeds en des kwaads, maar naar de Boom des levens, naar het kruis op Golgotha, opdat alle de beloften vervuld mogen zijn; dat de doven zullen horen de woorden des Boeks, dat de dorre hand zal genezen worden, en de kreupele springen zal als een hert. (Jesaja 35: 5, 6) Daarvoor geschiedde nu de verzoening met het bloed van het schuldoffer, de genadige bedekking met het bloed der genoegdoening voor de schuld; en zo is de schuld van het oor, van de hand, van de voet uitgedelgd, weggenomen, verzoend. En nu komt nog daarenboven, boven op dit bloed, de Geest, voorgesteld onder het beeld van de olie, die ook op het verzoende lapje van het rechteroor en op de duim van de rechterhand en op de grote teen van de rechtervoet gedaan werd. Maar eerst krijgen wij het bewijs, dat deze olie een olie des Heeren is, en dat zij niet aan de schuldenaar, maar aan het Lam toebehoort, hetwelk de schuld draagt. Wij lezen vers 15 en 16 aldus: "De priester zal ook uit de log der olie nemen en zal ze op des priesters linkerhand gieten. Dan zal de priester zijnen rechtervinger indopen, nemende van die olie, die in zijne linkerhand is, en zal met zijn vinger van die olie zevenmaal sprengen voor het Aangezicht des Heeren." De priester is Christus; de maat van de olie is naar de maat der hereniging van de Drie-enige God met een rebel. De olie is de Heilige Geest; dat deze olie gegoten wordt in de linkerhand van de priester, betekent, dat Christus Jezus naar Zijn mensheid als Broeder onder de broeders de Heilige Geest ontvangt. En dat de priester met zijn rechtervinger indoopt in de olie, die in zijn linkerhand is, en dan de olie zevenmaal sprengt voor het Aangezicht des Heeren, betekent, dat Christus als de eeuwige Zoon, dus naar zijn Godheid, de Geest, Die naar Zijn mensheid op Hem rust, neemt, om Dezelve volkomen aan de wil van God te wijden, zodat deze Geest alleen voor God in beweging is, opdat deze Geest voor God in waarheid zij: *de Geest des Heeren*, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des Heeren. Christus heeft ons voorts geleerd, dat dit de wil des Vaders is, dat Hij Hem een zondaar volmaakt voorstelle. Daarom doet de priester nu wat wij verder lezen in vers 14: "En van het overige van de olie, die in zijn hand zal zijn, zal de priester doen op het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en op de duim van Zijn rechterhand, en op de grote teen van Zijn rechtervoet, boven op het bloed des schuldoffers." Zo maakt Christus de Zijnen, Zijn gerechtigheid deelachtig. Als hun Heere en God, als hun Priester en Koning neemt Hij van die Geest, Welke naar Zijn mensheid op Hem is, en door Zijn Goddelijke macht zalft en heiligt Hij met Zijn verworven Geest het lapje van het rechteroor, dat met Zijn bloed verzoend is, dat is, Hij maakt het oor heilig en bekwaam door Zijn Heilige Geest, opdat het oor nu lette op de stem van de goede Herder en ook liefde er voor hebbe, en zo de verzoende mens geen andere stem meer volge. Hij heiligt en zalft met Zijn Geest de duim, en zo de verzoende hand, dat zij nu vaardig zij om aan te nemen hetgeen Gode welgevallig is, en zij tot alle goed werk bekwaam zij. Hij zalft en heiligt de verzoenden voet, opdat geen verwrikte teen meer heerse, die de knieën doet struikelen, maar dat de door Hem verlost, verzoende en geheiligde zondaar in de vrijheid van Christus de weg van Gods geboden lope.

En nadat dit geschied is, heet het vers 18: "Wat nog overgebleven zal zijn van de olie, die in de hand des priesters geweest is, zal hij doen op het hoofd desgenen, die te reinigen is; zo zal de priester voor hem verzoening doen voor het Aangezicht des Heeren." Zo wordt dan het hoofd overgoten met olie der vreugde, opdat de treurige geest geheel en al geweken zij van de verlostte. En opdat deze, nadat hij tevoren geschikt is gemaakt door de Geest, om te horen wat God spreekt, om te ontvangen wat God genadiglijk op de hand legt, om te gaan waarheen God het wil, thans met de Geest ook de handoplegging van Christus, de ordening bekome, om te getuigen en te werken in Christus, in Zijn Huis, overeenkomstig de Goddelijke roeping. De olie rust op het bloed, en zo heeft dan de Priester dat is, Christus, de rebel volkomen voor God verzoend; het onschuldige Lam heeft de rebellie gedragen, is daarvoor geslacht, en de rebel is verzoend voor God; hij heeft de onschuld van het Lam, hij heeft de olie op zich, die aan het Lam toebehoort. Alsnu kan God, waar zo'n ruiling geschied is, Zijn vriendelijk Aanschijn weer over de rebel doen lichten; deze is geheel toebereid, om als een dienstknecht Gods en van Christus in Zijn wegen te wandelen.

Daarop wordt nu ook de misdaad en de straf van hem weggenomen. Het lam voor de zonde wordt gereed gemaakt, wordt geslacht; daarna het lam voor de straf; verder komt er het spijsoffer bij: drie tienden meelbloem met olie gemengd, het verwerkte geestelijk en lichamelijk leven. Dit alles komt op het altaar, alles komt op Christus; en omdat Christus zo "zonde" voor ons wordt, omdat op Hem de straf is, die ons de vrede aanbrengt, omdat Hij voor ons de spijs en het leven geworden is, zo is ook voor ons rebellen de zonde verzoend, de straf van ons weggenomen, het eeuwige leven ons verworven, de spijs voor ons bereid, ~ en zo is de melaatse rein. Nog dit alleen merk ik hierbij op: dat de hogepriester en zijn zonen ook aan het lapje van het rechteroor, aan de duim van de rechterhand en aan de grote teen van de rechervoet gezalfd zijn geworden, maar met bloed; en voorts, dat Christus, onze Hogepriester, dit van Zich verklaart: "Gij hebt Mij het oor doorboord", en dat Hem, toen men Hem de doornenkroon op het hoofd zette, het bloed tot over het oorlapje is heengedropen, en dat aan Zijn kruis Zijn handen en voeten zo doorboord zijn geworden, dat Hij in de gebroken duim en de gebroken hand niets had dan een nagel, die Hem aan het hout vasthield, en aan de voet voor de gebroken grote teen niets had dan een nagel, die Hem niet losliet. Daar ziet gij, hoe Hij onze ongehoorzaamheid heeft geboet, hoe en waar Hij ons de verzoening, de reiniging, de zalving verworven heeft. Nog wel iets meer had ik op te merken, maar bespaar dat voor een andere gelegenheid.

U, die nog in de wereld leeft en Gode ongehoorzaam blijft, Wiens lankmoedigheid u tot bekering wil leiden, bedenkt, hoe melaats u voor God zijt, welk een schuld op u rust, hoe groot uw misdaad is, en welke ververschrikkelijke straf u te verwachten hebt, als gij u niet tot God keert met uw onreinheid. U houdt of de Kerk voor een komedie, of u gelooft nog iets van de Bijbel; indien u er nog iets van gelooft, zo neemt ter hart wat tegen u geschreven staat: "De Heere is Rechter over de mensen: Hij zal de volken recht doen. Richt mij, Heere, naar mijn gerechtigheid, en naar mijn oprechtheid, die bij mij is. Laat toch de boosheid der goddelozen een einde nemen, maar bevestig de rechtvaardige, Gij, Die harten en nieren beproeft, o rechtvaardige God" (Psalm 6:9, 10), en: "Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen en Mijn bestraffing niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen, Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt" (Spr. 1: 24 25). Gij arm en verslagen volk, die, van uw schuld bewust, daar staat in uw onreinheid, neemt het toch ter hart, dat de Heere uw onreinheid van u wil nemen, en dat het Zijn herhaald woord is: *En de priester zal verzoening over hem doen, en hij zal rein zijn.* U, die meent God te kunnen bedriegen met uw werken, weet het en let er op, hoe de weg van de reiniging van de melaatsheid ligt, opdat u terugkeert van die paden, welke ten laatste paden des doods blijken te zijn. En u oprechten, houdt goede moed, al is het dat voor u ook alles in de dood gaat; Hij, Die begonnen heeft te reinigen, zet het voort, totdat het voleindigd is. AMEN